

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku P. Spółki Akcyjnej w K.
przy uczestnictwie C. P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach
z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt V Ca 38/16,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

**2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie

skargi na jej oczywistej zasadności w związku z naruszeniem art. 305² § 1 k.c. oraz nieważności postępowania.

Stanowiska skarżącego nie sposób jednak podzielić. Wbrew jego twierdzeniom nie można uznać, że w postępowaniu przed sądem drugiej instancji zachodziła nieważność postępowania. Jak sam skarżący wskazuje Sąd drugiej instancji dopuścił dowód z dokumentów prywatnych, w tym z opinii prywatnej rzeczoznawcy majątkowego A. Z. na rozprawie w dniu 18 lutego 2016 r., po czym zamknął rozprawę i odroczył ogłoszenie orzeczenia. Oznacza to, że dowód ten został nie tylko dopuszczony ale także przeprowadzony na rozprawie w tym samym dniu, jeszcze przed jej zamknięciem. W aktach sprawy nie ma żadnych dowodów, które zostałyby przeprowadzone przez Sąd już po zamknięciu rozprawy. W istocie rzeczy należy uznać, co wynika z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, że skarżący kwestionuje, iż Sąd nie odroczył rozprawy apelacyjnej celem umożliwienia mu na kolejnym posiedzeniu zajęcia stanowiska w przedmiocie przeprowadzonych dowodów. Zarzut taki nie może jednak być uznany za uzasadniający nieważność postępowania, skoro uczestnik nie wnosił o odroczenie rozprawy apelacyjnej, ani o zobowiązanie go do złożenia pisemnego załącznika do protokołu.

Analiza całokształtu skargi nie prowadzi również do wniosku, że jest ona oczywiście uzasadniona. W istocie rzeczy zmierza ona bowiem do wykazania, że przyznane uczestnikowi wynagrodzenie w kwocie 100.000 zł z tytułu ustanowienia służebności przesytu nie spełnia wymagania wynagrodzenia odpowiedniego określonego w art. 305² § 1 k.c. Podniesione jednak zarzuty mają charakter polemiczny i są sprzeczne z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, w tym przede wszystkim co do przeznaczenia nieruchomości na cele rolne które zostało określone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw